

JORDI SIERRA I FABRA, ESCRIPTOR

Text: CELES PIEDRABUENA / Fotos: MARC VILA

"La vida és curta i hi ha molt a escriure"

Després de guanyar el XV Concurs del Llibre Infantil el Vaixell de Vapor, amb l'obra 'Les històries perdudes', l'escriptor Jordi Sierra i Fabra (Barcelona, 1947) acaba de publicar una nova novel·la, 'Víctor Jara. Rebutant els silencis'.

La vida de tota persona és plena de sorpreses, i la d'en Jordi Sierra i Fabra no n'és una excepció. De família humil, en Jordi Sierra va trobar, greument ferit al llit d'un hospital, el veritable sentit de la seva vida: escriure. A vuit anys ja comença a escriure les primeres obres, i als dotze, una novel·la de cinc-centes pàgines. Ara, als cinquanta-un anys, Jordi Sierra i Fabra ha escrit més de dos-cents llibres. Escriu cada dia. Sempre porta un paper i un bolígraf a la butxaca i és capaç de fer un llibre de qualsevol cosa. Viu enamorat de la literatura, i no solament mira de guanyar-s'hi la vida, ans fa mans i mànigues perquè els llibres siguin tan comuns entre els joves, o més, com la televisió o els jocs d'ordinador.

—*Ha guanyat el XV Concurs del Llibre Infantil el Vaixell de Vapor. Com és que es va presentar a un certamen d'aquestes característiques?*

—Tothom sap que escric molt, sense parar, i que faig un llibre darrer un altre. De tant en tant, en fas un que s'ensuma que és diferent, que té alguna cosa, que és especial. Aquest últim any això m'ha passat amb dos. L'un, de caire juvenil, el vaig enviar al premi Columna i el vaig guanyar, i *Les històries perdudes*, que era molt bonic, al Vaixell de Vapor. Abans, ja els havia guanyats aquests dos premis.

—*Podria fer un petit resum de Les històries perdudes?*

—Un home que viu al desert, lluny de tot perquè no vol tenir cap vincle amb el gènere humà, s'hi troba un

moribund. I ha de decidir si li salva la vida o no, sense saber si és un bon home o mal home, i si allò que farà després serà bo o dolent. Se sent responsable i li salva la vida. Un bon dia se'n va a la ciutat a veure què se n'ha fet d'aquell home, i resulta que és president de govern i que ho fa tot malament. Quan torna al desert, s'hi troba un altre moribund... És un llibre que parla de l'atzar i del destí; del dubte entre el bé i el mal.

—*Com se li va acudir una història com aquesta?*

—Jo sempre escric sobre temes reals, molt durs, molt actuals. Però, en aquest cas, ni el jurat no sabia el meu estil. Un dels membres es va pensar que *Les històries perdudes* era d'un imitador meu. Ningú no es pensava que jo podia tocar un tema com aquest, perquè tinc fama d'abordar temes actuals, i aquest llibre és escrit una mica amb l'estil de *Les mil i una nits*.

—*No vol ser, precisament per això, una mena d'homenatge als clàssics dels contes?*

—Sí. Tinc un altre llibre, *Benezén el pescador*, que també és un homenatge a *La Perla* de Steinbeck. El meu estil habitual no és de fer servir aquest llenguatge èpic. Sempre em tiren més els xicotets d'avui dia amb el seu llenguatge. Però, bé, he

fet més de dos-cents llibres i de tant en tant en faig un d'humor per trencar una mica la tònica; també em ve de gust fer un llibre infantil, tot i que, de *Les històries perdudes*, m'han dit que no és gaire infantil.

—*Dos-cents llibres són molts, quan comença el seu festeig amb la literatura?*

—Als vuit anys. El 1955 vaig tenir un accident. Vaig

"Habitualment no faig servir aquest llenguatge èpic. Sempre em tira més el llenguatge dels xicotets d'avui dia. Però, bé, he fet més de dos-cents llibres i de tant en tant en faig un d'humor per trencar una mica la tònica."

passar una porta de vidre i de fet vaig ser a punt de morir. De nen era quec perdut, tot i que ara no ho sembli. A l'hospital, com que no podia llegir perquè anava tot embenat, vaig començar a escriure. I vaig descobrir que escrivint no quequejava. Al principi va ser molt dur. A casa érem humils. No hi havia diners, i el pare volia que estudiés. L'escola per a mi va ser un infern, tant per la quequesa com perquè no era cap meravella d'estudiant, i menys en matemàtiques. Jo era de lletres. Però, als dotze anys ja vaig fer el primer llibre llarg, de cinc-centes pàgines, i quan el vaig acabar ja veia clar que volia ser escriptor, tot i que després vaig treballar en la construcció durant sis anys. Em vaig ficar en el món de la música, i això em va permetre d'introduir-me en revistes de música i deixar la construcció. Em vaig fer conegut com a comentarista musical i això em va facilitar la publicació de llibres sense dificultats. De mica en mica vaig anar deixant la música, perquè volia ser això que sóc: un escriptor que explica històries. Un contador d'històries.

—Però, no és gaire normal que un noi de dotze anys escrigui un llibre de cinc-centes pàgines. De què ve la seva passió per la paraula escrita?

—Jo llegia cada dia un llibre. Un llibre barat i tronat. A més, no els podia comprar i els havia de llogar. Anava a cal drapaire i amb dos rals llegia cada dia un llibre, perquè els llibres de lloguer bons valien un duro. Els llibres que jo podia llogar amb dos rals eren sobre l'oest, marciàns i gàngsters; d'allò que jo escrivia. Un dia vaig dir a la meva mestra de llengua que seria escriptor, i em va dir que jo no seria res a la vida, que no somiés i que em busqués una feina perquè era un inútil, quan jo era un vailet que escrivia a escola, a la vorera, a l'autobús, al lavabo... Aquell dia, en tornant a casa, vaig entendre que només creient en mi podria sortir-me'n. Va ser una decisió de mi contra el món. I n'estic molt orgullós, oimés quan ningú no m'ha ajudat. A mi, m'és igual guanyar poc o molt, només vull ser feliç escrivint. Ho he aconseguit i me'n sento content. M'he convertit en el rècord Guinness actual de la llengua catalana. Al diccionari d'autors vius d'avui sóc l'escriptor que té més llibres publicats de tot l'estat espanyol. La vida és curta i hi ha molt a escriure.

—Una història que podria ser la base argumental d'un nou llibre...

—Sovint he volgut fer el conte d'un nen quec. El tinc al cap de fa molts anys, però encara no en tinc l'ordit ni com resoldre el tema. Tinc un llibre que es diu *El darrer estiu Miwok*, que parla d'un noi que vol ser escriptor i d'un pare que ho és. Aquí sí que hi ha coses meves, però tampoc no és que m'hi posi gaire, als meus llibres.

—En té gaires, de llibres per escriure?

—Sí, la veritat és que sí. Als calaixos, hi tinc llibretes senceres. Cada dia m'apunto tot allò que em passa pel cap. En un dia normal puc apuntar mitja dotzena de coses. Sempre m'he sentit orgullós que, de qualsevol cosa, en pugui fer un llibre. Vull dir, d'una formiga que veig caminant o d'un núvol que passa, puc fer-ne un conte infantil. Agafes el diari, i només llegint-lo, ja et surten dues o tres idees cada dia per a fer novel·les. Has d'anar eliminant i deixar-ne només unes poques. En aquests moments, si no em vingues res mes al cap, ja tinc material per a escriure durant trenta anys o cinquanta més. El mal és el temps, i això que m'agradaria d'escriure fins als cent anys, o tants com en pugui viure.

—A partir de la idea, com treballa el llibre?

—Preparo molt el guió. Sóc un escriptor molt ràpid escrivint, però molt lent pensant. Qualsevol llibre, el puc tenir al cap setmanes, mesos o anys. Com que viatjo molt i em passo hores als aeroports, avions i hotels, mentre viatjo preparo els guions dels llibres. Vaig pensant, muntant la història, creant els personatges. És com si estiguessis muntant un trenclacosques. I quan tinc al cap la història com si fos una pel·lícula, ja ve la cosa més senzilla: m'assec i l'escric. I, com que tinc el llibre tan clar, i des dels vuits anys que he escrit cada dia de la vida, escriure'l és per mi l'acte més senzill. L'escric d'una tirada, sense pensar-hi gaire. Després no el toco. No hi faig correccions. M'encanta l'instint. No crec en la perfecció. I per tant, un llibre juvenil, el puc escriure en una setmana, i un d'infantil, com *Les històries perdudes*, en quatre dies.

—El seu cas poc deu tenir a veure amb la crisi que sempre sembla que acompanyi la literatura?

—Sempre he estat una persona diferent de les altres. De no perdre gaire el temps. Vaig a la meua, que és viatjar i escriure. No sóc de sortir de nits ni d'anar a la discoteca. La meua vida s'orienta a la meua obra, que és escriure. Si puc viure d'això, em passo el dia pensant en els llibres. Hi ha un tipus d'escriptor que triga molt a fer els llibres, que pateix; però jo no hi pateixo gens. Ho passo de conya.

—Vostè és un autèntic expert a guanyar premis; amb el de *Les històries perdudes* ja fan dotze. Què passa, si no guanya?

—Que m'enrabi molt. He quedat segon de sis premis més, i això em toca molt la moral. Perdre no m'importa, ser segon sí. No m'agrada. De fet, dels dotze que he guanyat, alguns els he repetit.

—Fa l'obra pensant en les característiques de l'editorial que presenta el premi o això no hi té res a veure?

"Com que viatjo molt i em passo hores als aeroports, avions i hotels, mentre viatjo preparo els guions dels llibres. I quan tinc al cap la història com si fos una pel·lícula, ja ve la cosa més senzilla: m'assec i l'escric."

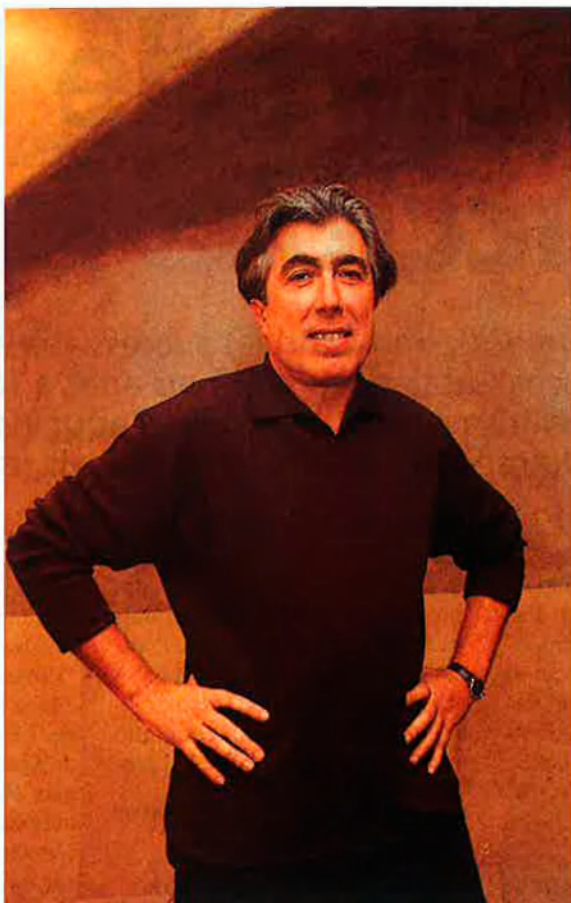
—Mai no he fet una obra pensant ni en premis ni en diners, ni a enviar-la a cap editorial concreta. Per mi la llibertat està a no sofrir influències externes. És a dir, que presumeixo d'escriure allò que sento, quan ho sento i com ho sento. Sóc totalment impermeable a qüestions de mercat, a si un llibre es vendrà més o menys, a si publicat en segons quina editorial es vendrà més que no pas en una altra... Jo em presento a un premi perquè em penso que el puc guanyar. No has de pensar en el públic o a fer una cosa igual que el teu darrer èxit. Has de fer una cosa totalment diferent. Jo m'esforço per crear nous estils, noves formes narratives, i si ho aconseguixo encara xalo més. I quan tinc el llibre fet, dic si és de premi o no ho és, i llavors trio el premi.

—Però, tot i haver guanyat el XV Concurs de Llibre Infantil el Vaixell de Vapor, qualifiquatius com "infantil" o "juvenil" no li agraden gaire...

—No. Jo sempre escric igual. No vario el to. El jurat del Vaixell de Vapor em va dir que l'única pega que tenia *Les històries perdudes* era el to, massa elevat. Però és que jo no faig concessions. A més, quan faig un llibre no sé si serà per a criatures o per a adults. Quan faig un llibre no penso a qui va adreçat. Aquest és un llibre de cinquanta pàgines, curtet, però el llenguatge és com el de qualsevol llibre meu. El vaig enviar al premi infantil perquè creia que era un llibre que podia llegir la mainada d'un cert nivell cultural; no un nen que no hagués llegit mai.

—El seu exemple pot servir per fomentar la lectura entre els joves?

—Jo vaig molt a col·legis precisament per inculcar-los la passió que tinc d'escriure i llegir. I ho aconseguixo bastant, perquè veuen un escriptor que no és gaire usual, que diu paraulotes, que es fica amb ells i crida. Faig unes xerrades molt divertides. Tinc la sort que sóc un dels autors que més es ven i que més es llegeix, i ho dic amb orgull, però és cert que en aquest

—El seu exemple pot servir per fomentar la lectura entre els joves?

—Jo vaig molt a col·legis precisament per inculcar-los la passió que tinc d'escriure i llegir. I ho aconseguixo bastant, perquè veuen un escriptor que no és gaire usual, que diu paraulotes, que es fica amb ells i crida. Faig unes xerrades molt divertides.

d'explicar una cosa, i això afavoreix que el lector jove, que és el més rebec, s'hi trobi bé. A part, toco temes d'avui, com la música rock. En els meus llibres sempre hi ha música, cantants, i això per a un xicot és molt atractiu. A mi, em feien llegir *El Quixot*, quan era nano. Avui la gent pot llegir una novel·la meua que sigui la història d'un grup de rock. Això sí, es llegeix poc i el fet és molt complicat. Faig les xerrades als col·legis perquè tinc un deute amb mi mateix. Si a cada col·legi que vaig hi ha un vailet que descobreix el plaer de la lectura, ja estic content. I si formo escriptors, encara més.

—Quins projectes té entre mans?

—Continuar escrivint fins que no em mori. Enguany encara sortiran dues novel·les meves importants. L'una sobre el món de les *top-models*, que m'ha costat deu anys de fer, i l'altra, que és per a adults, sortirà a la primavera.

país el nivell de comprensió dels lectors ha baixat moltíssim i que et trobes amb autèntiques aberracions, com quan la mainada diuen que odien llegir. Això és una tasca de tots nosaltres. Un mal professor és tan dolent com un pare que no llegeix. A vegades, l'entusiasme d'un bon professor pot fer que un xicot llegeixi o no. Hi ha moltes fórmules per a despetar l'interès.

—El seu cas pot ser un bon exemple de com la música pot servir de pont en el món de la literatura?

—Sí. Moltes persones grans han estat lectores meves quan eren criatures. Avui trobo gent de quaranta anys o cinquanta que, quan en tenien quinze, em llegien els llibres de música o les revistes que dirigia. Ara em diuen que continuen llegint-me els llibres, i els seus fills també. Ja són dues generacions. Tinc una forma d'escriure força atractiva. Els llibres no són pesats. No m'embolico gaire. Explico una història amb poques paraules. Vaig directe al gra. No faig l'erudit ni el pretensions. Procuo de ser molt directe a l'hora